

ESTILS

Comentaris a la saviesa intemporal de Rumi

Marià Corbí, director del Centre d'Estudi de les Tradicions de Saviesa, llicenciat en teologia i doctor en filosofia, ens ofereix en el segon volum del llibre virtual *Cantos de eternidad* els seus comentaris al *Mathnawî*, l'obra més coneguda del místic musulmà Djalal-od-Din Rumi. "Les meves

mans són petites per recollir i oferir totes les joies de saviesa que conté el *Mathnawî*. Oferiré el que sigui capaç d'extreure, conscient que qui s'anima a estudiar aquesta obra n'extraurà joies que jo no he pogut veure o no he tingut temps suficient per extreure".

Visions de l'Islam: festival d

UNA PETITA MOSTRA

01. Un instant del documental *Ibn Arabi, el esplendor de Al-Andalus*. 02 i 03. Imatges del rodatge d'*El Regne de Mister Edhi*, al Pakistan. ARA

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Es podria dir que davant la proliferació d'imatges relacionades amb l'islam i els musulmans, especialment ofertes des dels mitjans de comunicació, el que no cal són més visions de l'islam. És el temps que ens ha tocat viure (viure entès en el sentit menys vital, com a espectadors impàvids instal·lats còmodament al nostre sofà-prejudici). Però... ¿i si sortim per un moment d'aquesta comoditat i anem més enllà del discurs fàcil, tan semblant en els seus fonaments a l'antisemitisme que va recórrer Europa no fa tantes dècades i que es va acabar amb un dels episodis més negres de la història recent? ¿I si per uns moments fem desaparèixer tota aquesta nebulosa de termes com *ihad*, *islamisme* o *vel*, que ocupa planes i pantalles i alimenta un discurs barrejat d'odi i por? ¿I si entrem en un espai que ens acosta a un islam

menys homogeni i estereotipat i, encara més important, pròxim i dialoquant, fins i tot autòcton?

Això és el que proposa la segona edició del festival Visions de l'Islam (www.visionsdelislam.org), que s'inaugura avui als Cinemes Girona de Barcelona. Durant els quatre dies que dura la mostra s'han programat dos llargmetratges de ficció, quatre llargmetratges documentals, dues conferències i dos concerts, en unes jornades estructurades temàticament.

Un acostament a l'islam plural

La pel·lícula que dona el tret de sortida al festival és *El hijo del otro*, de la directora francesa Lorraine Lévy, una bona manera de qüestionar-nos les creences i la identitat. La història del film explica com un noi que està a punt de fer el servei militar a l'exèrcit israelià s'assabenta que no és el fill biològic dels seus pares, sinó que en néixer va ser intercanviat amb un nen d'una família palestina. Aquest descobriment trastornarà la vida de les dues famílies, obli-

Homenatge L'últim dia del festival està dedicat a una de les figures més famoses entre els místics, Ibn Arabi

gant-les a reconsiderar quina és la seva veritable identitat, els seus valors i les seves conviccions. El divendres 25, la segona jornada del festival està dedicada a dues mirades al Pakistan, una al país i l'altra a l'exili, amb la presència de dues directores estrangeres que treballen a Catalunya.

Amélie Sailleze ens mostra a *El Regne de Mister Edhi* les condicions de les dones pakistaneses a través d'una parella excepcional: Abdul Sattar Edhi i la seva dona, Bil-

quis, incansables promotors de la xarxa més gran d'assistència social del país. Per la seva banda, *El plor de la gasela*, de Maritza García, se centra en la comunitat pakistanesa de Barcelona a través de tres immigrants del Panjab: el Wajid, el Hussein i el Mohammed. El film documenta el seu complex i sorprenent camí, amb la poesia com a mitjà catàrtic per excel·lència.

Un concert musical

L'endemà, dissabte, la jornada té com a eix central el viatge com a experiència vital i font de coneixement. Entre altres es projectarà la pel·lícula *El llarg viatge*, amb la qual el director francomarroquí Ismaïl Ferroukhi va obtenir el Lleó a la Millor Opera Prima del Festival de Venècia. Tancarà la nit el concert del grup catalanomarroquí Gnawa Beat. L'últim dia del festival Visions de l'Islam, el diumenge 30, està dedicat a una de les figures més conegudes del misticisme musulmà: el murcià Ibn Arabi. Jaume Flaquer, responsable de l'àrea teològica de Cristia-

Transformar el jo, transformar el món

Qualsevol despertar que puguem experimentar a nivell personal és incomplet si no va acompanyat d'un despertar social. La Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri (Barcelona) ens ofereix un curs de David Loy sobre aquesta premissa, el diumenge 30 a partir de les 10 h. Web: casaespiritualitat.wordpress.com.

La cita de la setmana

A la pregunta "Per a qui escrius?" va respondre, espontani: "Per a ningú. Per al silenci, potser, que sempre està atent a qualsevol"

Edmon Jabès

le cinema i cultura

nisme i Justícia i professor a la Facultat de Teologia de Catalunya, juntament amb el periodista i realitzador Miguel Valls, ens acostaran als ensenyaments del famós místic andalusí. Aquesta conferència, alhora, servirà com a introducció a la projecció del documental *Ibn Arabi, el esplendor de Al-Andalus*, un bonic viatge visual i sonor enregistrat a Espanya, el Marroc i Tunísia per endinsar-nos en el llegat de tolerància que encara sobreviu en el convuls escenari mediterrani. El dia, i també el festival, s'acaba amb l'espectacle de l'actriu Marta Millà, que recitarà poesia sufí acompanyada per la música de Pedro Burruézo & Nur Ensemble.

Les idees de Muhammad Asad

Un apartat destacat es mereix la figura de Muhammad Asad, present en la mostra gràcies a l'excel·lent llarg documental de l'austriac Georg Misch, que es projectarà dissabte. Asad va ser un periodista austríac d'origen jueu nascut l'any 1900. Format entre la tradició jueva fami-

liar i l'eclosió de la modernitat intel·lectual europea, l'any 1922 va rebre la invitació del seu oncle per viatjar a Jerusalem: "Si algú m'hagués dit llavors que el meu primer contacte amb el món islàmic seria molt més que una mera experiència de vacances i suposaria un punt decisiu en la meua vida, m'hauria posat a riure davant d'una idea tan absurda. No és que fos insensible a l'encant dels països associats en la meua ment (i en la de la majoria d'europeus) amb l'ambient romàntic de *Les mil i una nits*, però mai em vaig imaginar aventures també en el terreny de l'esperit. Va ser amb aquest prejudici europeu amb el món musulmà, amb aquesta mentalitat embadalida i culturalment egocèntrica que ha caracteritzat sempre Occident, que vaig emprendre el meu viatge", explica el periodista. Asad

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous.
I la setmana que ve:
Depassar l'ego,
clau per a la
reconciliació

va recórrer el Pròxim Orient i va conviure amb els beduïns d'Aràbia, on es va convertir a l'islam i, amb els anys, va esdevenir una figura clau del món intel·lectual islàmic del segle XX. Entre les seves obres més conegudes trobem l'autobiogràfica supervendes *Road to Mecca* i la impressionant traducció comentada de l'Alcorà a l'anglès, que va trigar uns disset anys a acabar. Amb una visió progressista i que emfatitza la racionalitat i l'esforç intel·lectual personal, Asad sempre es va oposar als sectors més tancats i endogàmics del món islàmic i encara avui se'l considera un pensador imprescindible per acostar aquest islam plural i tolerant. Propostes com el festival que ara comença són un bon relleu del seu llegat per establir ponts i complicitats més enllà dels dictats mediàtics. —

El paper de la dona a les religions

Opinió

SÍLVIA PALAU PUJOLS
BUDISTA ZEN. CENTRE ZEN BARCELONA

L'Associació Africat ha programat un cicle de conferències, fins al 15 de desembre, englobades amb el nom *Mons femenins, religions i creences: les dones parlen*. Amb aquest cicle es dona veu a dones de diferents tradicions espirituals: de l'Església anglicana, budista, catòlica, hinduista, musulmana o protestant. Hi ha un denominador comú per a totes aquestes dones i és la seva pràcticament nul·la visibilitat al llarg de la història de les religions. Per exemple, en el budisme zen, cada matí després del primer *zazen* (meditació) es realitza una cerimònia en què es reciten els patriarques, s'honora la línia de transmissió de mestre a deixeble fins més enllà del mateix Buda Shakyamuni. És un agraïment immens a la

Reivindicació

L'Església catòlica, anglicana, hinduista, budista, musulmana o protestant tenen un denominador comú: la pràcticament nul·la visibilitat de la dona al llarg de la història

transmissió d'un coneixement de més de dos mil cinc-cents anys, recitant més de seixanta noms enllaçats en un llinatge. Tots masculins. Com a dona budista zen es fa difícil ignorar aquesta absència, així com tampoc trobem una dalai-lama o un papa femení.

No podem modificar el passat, però és evident que a Occident i en el segle XXI ha arribat el temps del canvi, és una cosa que cau pel seu propi pes perquè la consciència d'igualtat de gènere és compartida per la majoria. Actualment en el budisme zen a Europa les dones estan rebent la transmissió del *dharma* (*shiho*) amb absoluta normalitat. Tenim la sort d'haver nascut dones a Occident i podem fer aquest pas endavant sense cap ressentiment ni odi cap als homes, de la mateixa manera que podem reivindicar el paper de dones brillants del passat perquè puguin ocupar el lloc que es mereixen a la història. No hem d'oblidar, homes i dones de les diferents tradicions, que la transcendència, el despertar espiritual, no distingeix categories, ni entre femení i masculí, ni entre un mateix i els altres. No hi ha dualitat sinó unitat. —